

- 8) I øvrigt frifindes de sagsøgte.
 9) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 8. april 2003

i sag C-244/00, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (¹)

(»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 1 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — bevis — stedet, hvor varerne første gang er markedsført af varemærkeindehaveren selv eller med dennes samtykke — indehaverens samtykke til markedsføring inden for EØS«)

(2003/C 135/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-244/00, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF samt af artikel 7, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFT 1994 L 1, s. 3), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En bevisregel, hvorefter konsumtion af varemærkeretten udgør et forsvarsanbringende for tredjemand, der sagsøges af varemærkeindehaveren, således at betingelserne for konsumtionen principielt skal bevises af tredjemand, der gør den gældende, er forenelig med fællesskabsretten, og navnlig med artikel 5 og 7 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som ændret

ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Hensynet til beskyttelsen af de frie varebevægelser, der navnlig sikres i artikel 28 EF og 30 EF, kan dog gøre det nødvendigt at gøre undtagelse fra denne bevisregel. Såfremt tredjemand således er i stand til at godtgøre, at der består en reel risiko for opdeling af de nationale markeder, hvis han selv bærer denne bevisbyrde — især når varemærkeindehaveren markedsfører sine varer inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ved hjælp af et eneforhandlersystem — påhviler det varemærkeindehaveren at bevise, at varerne oprindeligt er markedsført af ham selv eller med hans samtykke uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Såfremt dette bevises, påhviler det derefter tredjemand at bevise, at der foreligger et samtykke fra tredjemand til den efterfølgende markedsføring af varerne inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-305/00, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Frankfurt am Main) (¹)

(»Sorter — beskyttelsesordning — artikel 14, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2100/94 og artikel 8 i forordning (EF) nr. 1768/95 — landbrugernes anvendelse af høstudbyttet — pligt til at meddele oplysninger til indehaveren af EF-sortsbeskyttelse«)

(2003/C 135/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-305/00, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Frankfurt am Main i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 14, stk. 3, sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1) og artikel 8 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 173, s. 14), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans,